

си припомнихъ Турцитѣ въ с. Батакъ, но, безъ двоумѣние, вървахъ напръдъ и жадно се вглѣдвахъ, да видя нѣкой челоуѣкъ, за да го попитамъ, гдѣ е конака.

По едно врѣме видѣхъ единъ челоуѣкъ да излиза отъ портата на една голѣма двуетажна съ джамлѣкъ къща.

Този гологлавъ челоуѣкъ, като стрѣла, се спустина къмъ мене. Когато се приближи до мене, азъ видѣхъ исказеното му блѣдно лице, а по бръснатата му глава съ чубче на върха ѝ познахъ, че е Турчинъ.

Той се приближи до мене на 5—6 крачки, спрѣ се и съ скръстени на гърдитѣ си ръцѣ извика:

— Аманъ Ефендимъ, пашата и харемътъ му се намиратъ въ опасностъ. Пашата ви видѣ прѣзъ прозореца и ме прати . . .

Азъ не дочакахъ Турчина да свърши. ударихъ коня си и щомъ стигнахъ портата, скокнахъ отъ него и го подадохъ на запѣхтѣния отъ вълнение и бѣгъ подирѣ ми Турчинъ.

Едвамъ що се бѣхъ хваналъ за дрѣжката на портата, когато тя се отвори и прѣдъ мене се испрѣчи опълченеца отъ 1-ва дружина С. М.

Той водеше единъ сивъ отъ чиста арабска порода атъ. Коня бѣше осѣдланъ съ твърдѣ скъпо, покрито съ сребро и сѣрма сѣдло. Юздата и всичкитѣ принадлежности лѣцияха, като оглѣдало. Подиръ М. вървеше единъ доволно чисто, съ европейски дрѣхи, облеченъ Турчинъ. Блѣденъ съ сложени на гърдитѣ си ръцѣ, Турчина изглѣждаше, като да бѣше осѣденъ на смъртъ.

На въпросътъ ми, защо взема този атъ и кждѣ го води? опълченеца М., който ми бѣше близъкъ, познатъ още отъ Россия, гдѣто и той бѣ служилъ въ военната служба, ми отговори:

— Азъ взехъ ата за себе си. Съвѣтвамъ те и ти да си вземешъ. Тукъ въ Пашовия яхъръ има много и добри коне. Тукъ му е врѣмето и мѣстото да напустнешъ твоего куцо магаре.

Слѣдъ този отговоръ, азъ заповѣдахъ на М. да остави коня и да си върви въ ротата, отъ която, вѣ-